

Legendica o roži krizantemi

V mladosti svoji Jezušček
živel je v Nazaretu;
prijateljčka je tam imel
v mladosti prvem cvetu.

Nabirala sta rožice,
Mariji jih nosila
in z božjimi sta angelci
se v sončku veselila.

Pa prišla mrzla je jesen,
v prijateljčka dahnila
in na bolniško posteljo
trdo ga priklenila.

In Jezuščkov prijateljček
kot rožni cvet umrl je.
Sam Jezušček ob njem je bil,
oči mu v smrt zaprl je.

Potem so pokopali ga
v globoko tiho jamo,
ob grobu stal je Jezušček
z nebeško svojo Mamo.

Je gledal, gledal črno prst,
hudo mu je postalo,
za dobrim je prijateljčkom
srce mu zajokalo.

Na mrzlo prst kot biserčki
so solze mu drsele,
iz njih prekrasne rože so
naenkrat zacvetele.

In vsako leto spet vzcveto —
prelepe krizanteme,
v spomin na božje so solze
po grobih posajene.

Jože Krivec

Pastirji

Ilustriral M. Sedej.

Izza mlečnih kot koprena tenkih oblakov je kukalo sonce. Zaspano, skoraj trudno je mežikalo z medlimi žarki na zemljo, vendar je v zgodnjih popoldanskih urah še prav prijetno grelo. Sama gorkota je prepajala zemljo in poslednje jesenske barve na njej.

Travnike je prelila čez in čez neka na pol rumenkasta barva. Travo, ki je le še malo zelenela, je živina pomulila. Vsako popoldne se je pasla na teh travnikih, ki so mejili na eni strani na gozdove, temne in samotne, na drugem koncu pa na Polskavo, ki se je leno vila v svoji strugi, obdani od zverženih jelš, velika čreda živine: šekasti in sivi voli, krave, ki so dajale na večer polne dojače sladkega mleka, telice, razposajeni telički. Na meje, ki so jih po dolžini travnikov zarisavale gole jelše, so pastirji pozabili. Travnik tu, travnik tam. Vsi popašeni, rumenkasti, jesenski, vlažni. Živina se je lahko pasla križem, po domačem in sosedovem, da je ni bilo treba vračati. Le toliko so morali pastirji gledati na njo, da se ni spoprijela in obračunavala z rogovi med seboj.

Tako je bilo v pozni jeseni, ko se je že prav za prav poslavljala jesen in vtisnila božjemu stvarstvu čisto drug obraz. Razkošnost gozdov je umirala, mrtvo listje je trepetaje šepetalo pod koraki, živina je leno prestopala po velikem prostoru. Pastirji so ždeli zbrani od vseh gospodarjev skupaj pri treh največjih jelšah pod gozdom. Med njihova debela so za dosegljaj visoko privezali v obliki trikota debelejšje palice in napravili nad njimi streho. Pokrili so jo s slamo in koruznico. Tako je lahko pršila z neba tudi jesenska rosa, neprijetna, da je človeka spreletavalo po telesu, a so se kljub temu stiskali na suhem.

Med jelšami spodaj so naredili ognjišče. Nekoliko v zemljo so izkopali jamico, da se ni valila žerjavica na vse strani. Iz njega se je dvigal vse dopoldneve, odkar